

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 17, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:1046](#) 26-09-2025

[Parket bij de Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:1047](#) 26-09-2025

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5875](#) 25-09-2025

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5677](#) 16-09-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:2330](#) 28-08-2025

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:2011](#) 16-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11432](#) 25-09-2025

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2025:3839](#) 22-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11332](#) 18-09-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:9286](#) 12-08-2025

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4733](#) 25-07-2025

RECHTSPRAAK

Verzoeken van de man tot gezamenlijk gezag (art. 1:253c BW) en het vaststellen van een omgangsregeling (art. 1:377a BW) worden aangehouden. De rechtbank is van oordeel dat op dit moment sprake is van een onaanvaardbaar risico dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders, maar dat, vanwege de betrokken hulpverlening, te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen. De rechtbank wil een vinger aan de pols houden en houdt de zaak daarom aan.

Feiten en omstandigheden

Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 17 december 2024 is de minderjarige onder toezicht gesteld van de gecertificeerde instelling (GI). De kinderrechter was van oordeel dat er sprake was van een ontwikkelingsbedreiging voor de minderjarige vanwege een instabiele en onveilige thuissituatie bij de vrouw. De minderjarige heeft herhaaldelijk huiselijk geweld tussen de moeder en diens ex-partner(s) meegemaakt en daarnaast kampt de vrouw met persoonlijke problematiek, wat bijdraagt aan onrust in de thuissituatie. De ondertoezichtstelling is bij beschikking van 12 juni 2025 verlengd tot 17 december 2025.

Bij beschikking van de rechtbank Rotterdam van 16 november 2024 is de erkenning van de minderjarige door persoon B op 11 februari 2021 vernietigd en is aan de man vervangende toestemming voor erkenning verleend. De verzoeken van de man ten aanzien van het ouderlijk gezag en het vaststellen van een omgangsregeling dan wel een zorgregeling zijn aangehouden, omdat de rechtbank zich onvoldoende ingelicht achtte om hierover al een beslissing te nemen. Bij beschikking van het gerechtshof Den Haag van 16 april 2025 is de beschikking van de rechtbank vernietigd voor zover daarin de erkenning van de minderjarige door persoon B is vernietigd, en heeft het hof voor recht verklaard dat deze erkenning nietig is. Verder is de beschikking van de rechtbank bekrachtigd voor zover daarin het verzoek van de man tot vervangende toestemming voor erkenning is toegewezen. De minderjarige is inmiddels erkend door de man op 19 augustus 2025.

Beoordeling en motivatie

Gezamenlijk gezag

De rechtbank constateert dat de man ontvankelijk is in zijn verzoek nu hij juridisch ouder is geworden en haalt de voorwaarden van artikel 1:253c BW en de vereisten voor gezamenlijk gezag aan. De rechtbank overweegt dat het wettelijk uitgangspunt is dat ouders het ouderlijk gezag over hun kind gezamenlijk uitoefenen. De man wil graag meer betrokken worden in het leven van de minderjarige en acht het in haar belang dat hij samen met de vrouw gezagsbeslissingen kan nemen. Hij gaat ervan uit dat partijen daartoe in staat zijn, ondanks hun belaste voorgeschiedenis. De vrouw stelt zich op het standpunt dat het risico bestaat dat de minderjarige door toewijzing van het gezamenlijk gezag klem of verloren zou raken tussen de ouders. Zij heeft onder meer aangevoerd dat de man lange tijd geen contact heeft (gehad) met de minderjarige en dus niet weet wat in haar belang is, dat de man zich in het verleden veelvuldig agressief heeft gedragen jegens haar en in aanraking is gekomen met justitie, reden waarom hun verstandhouding zeer slecht is en zij niet met elkaar kunnen communiceren. Vanwege de trauma's die de vrouw heeft opgelopen acht zij zichzelf ook niet in staat om met de man te communiceren. Zij is bang dat hun contacten, die vereist zijn voor het uitoefenen van het gezamenlijk gezag, een negatieve weerslag hebben op haar functioneren, en daarmee op de minderjarige. Zij heeft een bericht van de GI overgelegd waaruit blijkt dat er voor haarzelf en de minderjarige in de komende periode veel hulp zal worden ingeschakeld en dat betrokkenheid van de man volgens haar daarbij te belastend zal zijn.

De rechtbank is van oordeel dat bij toewijzing van het verzoek tot gezamenlijk gezag op dit moment een risico bestaat dat de minderjarige klem en verloren raakt tussen de ouders. Dit komt omdat door de GI in de komende periode veel hulp wordt ingeschakeld voor de minderjarige, op allerlei vlakken van haar ontwikkeling. De rechtbank acht het in het kader van haar welbevinden van belang dat in deze hulpverlening geen enkel beletsel ontstaat. Daarbij komt dat de man op dit moment nog onvoldoende betrokken is bij het leven van de minderjarige. Dat is een gevolg van het feit dat er geen contact is met haar, maar ook omdat hij geen informatie ontvangt over de minderjarige. De rechtbank acht het van groot belang dat hij die informatie in de komende periode wel gaat krijgen. De rechtbank wijst de vrouw in dat kader op artikel 1:377b BW, waarin de plicht staat vermeld tot het verstrekken van informatie over de minderjarige door de ouder met gezag aan de ouder zonder gezag. Nu de minderjarige onder toezicht is gesteld, kan de vrouw het uitoefenen van deze wettelijke plicht met hulp van de GI oppakken, zodat de man uiteindelijk in staat wordt gesteld gezagsbeslissingen te nemen die in het belang van de minderjarige zijn.

De rechtbank wijst het verzoek van de man echter niet af. De rechtbank is namelijk ook van

oordeel dat, vanwege die hulpverlening, die ook aan de vrouw wordt geboden, en de informatieverstrekking aan de man, wél te verwachten is dat binnen afzienbare tijd een situatie is ontstaan waarin gezamenlijk gezag wel mogelijk is. De rechtbank wil daarop zicht houden en zal het verzoek van de man daarom aanhouden tot hierna te noemen nadere mondelinge behandeling.

Omgangsregeling

De rechtbank overweegt dat de minderjarige op grond van artikel 1:377a BW recht heeft op omgang met haar ouders. De niet met het gezag belaste ouder heeft het recht op en de verplichting tot omgang met zijn kind. In dat kader is relevant dat er inmiddels wel, met behulp van de GI, statusvoorlichting heeft plaatsgevonden, zodat het advies van de raad uit het raadsrapport achterhaald is.

In dat kader heeft de raad geadviseerd om voor nu pas op de plaats te maken met betrekking tot de omgang, omdat het, met het oog op het bericht van de GI, niet in het belang van de minderjarige is om te veel tegelijk op haar bordje te krijgen. Wel heeft de raad de rechtbank meegegeven om een vinger aan de pols te houden en het verzoek van de man (nog) niet af te wijzen, omdat het ook in het belang van de minderjarige is om een band op te kunnen bouwen met haar vader. In verband met de weerstand van de vrouw en omdat de GI ook deels betrokken is vanwege haar problematiek, die onder andere als gevolg van de man is ontstaan, bestaat volgens de raad de mogelijkheid dat omgang met de man niet de eerste prioriteit heeft voor de GI, terwijl daar volgens de raad wel hoge prioriteit aan moet worden gegeven.

In lijn met het advies van de raad acht de rechtbank het, in tegenstelling tot wat de man hierover naar voren heeft gebracht, op dit moment niet in het belang van de minderjarige om een omgangsregeling vast te stellen. Er zijn voldoende aanwijzingen dat er voor omgang met haar vader op dit moment onvoldoende draagvlak bestaat bij de minderjarige. Hoe die situatie is ontstaan, maakt dat niet anders. Met de raad is de rechtbank eens dat het onderwerp 'omgang met de man' door de GI verder en met prioriteit moet worden opgepakt in het kader van de ondertoezichtstelling en dat moet worden gezien wat een passend moment is om de contacten tussen de man en de minderjarige op te starten. Immers, ook het tegenhouden van het kunnen opbouwen van een band met haar vader kan een ontwikkelingsbedreiging vormen voor de minderjarige. In afwachting van de verwachte hulpverlening van de GI zal het verzoek van de man tot het vaststellen van een omgangsregeling worden aangehouden. De GI zal opnieuw als informant voor de mondelinge behandeling worden uitgenodigd zodat zij zich tijdens de mondelinge behandeling uit kan laten over de draagkracht van de minderjarige voor omgang met haar vader.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de behandeling van de zaak wordt aangehouden tot de mondelinge behandeling op 6 januari 2026.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 18-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11332

Zaaknummer: C/10/614694 / FA RK 21-1927

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:267 BW, artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK. Grootouders verzorgen hun kleinkind sinds kort na de geboorte. Gelet op de verstrekende omstandigheden en de urgentie neemt de rechtbank de beslissing om, op verzoek van de grootouders, het gezag van de ouders te beëindigen en de grootouders met de voogdij te belasten. Een onderzoek door de raad heeft onvoldoende meerwaarde.

Feiten en omstandigheden

De grootouders verzoeken primair het ouderlijk gezag van de vader en moeder te beëindigen en tot voogd te worden benoemd van hun kleinzoon die zij sinds kort na de geboorte verzorgen.

Bij de ouders is sprake van problematiek, waardoor het hen niet goed lukt om de belangen van het kind te prioriteren. De ouders staan achter het verzoek van de grootouders. De grootouders stellen dat zij vastlopen vanwege het ontbreken van juridische zeggenschap. De ouders zijn niet altijd beschikbaar voor het kind en voor de grootouders. De grootouders willen voorkomen dat er zich in de toekomst een situatie voordoet waarbij acuut actie nodig is en de ouders op dat moment niet beschikbaar dan wel niet bereikbaar zijn.

Beoordeling en motivatie

Op grond van de wet (art. 1:266 lid 1 BW) kan de rechter het gezag van een ouder beëindigen als een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de ouder niet de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding in staat is te dragen binnen een voor de persoon en de ontwikkeling van de minderjarige aanvaardbaar te achten termijn of de ouder het gezag misbruikt. Dit verzoek kan worden gedaan door de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) of het openbaar ministerie. Ook is degene die niet de ouder is en de minderjarige gedurende ten minste een jaar als behorende tot zijn gezin verzorgt of opvoedt bevoegd tot het doen van het verzoek indien de raad niet tot een verzoek overgaat (art. 1:267 lid 1 BW).

De rechter toetst ook aan artikel 8 EVRM. Op grond van deze bepaling en de rechtspraak van het EHRM vereist een inmenging met de uitoefening van de door artikel 8 EVRM geborgde rechten onder meer dat de maatregel proportioneel is en voldoet aan het vereiste van subsidiariteit, dat wil zeggen dat als het doel met een lichtere maatregel kan worden bereikt, deze verkozen dient te worden boven de zwaardere maatregel. In zijn uitspraak van 10 september 2019, ECLI:CE:ECHR:2019:0910JUD003728313 (*Strand Lobben/Noorwegen*) heeft het EHRM onder andere overwogen dat het doorsnijden van de band tussen ouder(s) en minderjarigen slechts in 'very exceptional circumstances' aan de orde kan zijn, waarbij dan moet worden gestreefd naar herstel van die band. Uit het arrest blijkt ook dat de toetsing aan artikel 8 EVRM vereist dat de belangen van het kind en die van de ouders in volle omvang tegen elkaar moeten worden afgewogen als die belangen conflicteren. Ook de artikelen 3 en 20 IVRK zijn van belang. Uit die bepalingen volgt dat de belangen van het kind een eerste overweging vormen bij het nemen van een beslissing over de beëindiging van het gezag van de ouders. Een kind dat niet in het eigen gezin verblijft, heeft recht op zekerheid, continuïteit en ongestoorde hechting in de alternatieve leefsituatie en duidelijkheid over zijn opvoedingsperspectief.

Tijdens de mondelinge behandeling hebben de grootouders uiteengezet dat de ouders niet in staat zijn om voor hun kind te zorgen. De vader is in behandeling vanwege een alcoholverslaving en bij de moeder is sprake van gokproblematiek en geestelijke instabiliteit. Acht dagen na de geboorte hebben de ouders de grootouders gevraagd om het kind op te halen en vanaf dat moment woont hij al volledig bij de grootouders. De grootouders komen problemen tegen, omdat zij geen beslissingen kunnen nemen met betrekking tot het kind, terwijl die beslissingen wel noodzakelijk zijn. De ouders zijn slecht bereikbaar en gebleken is ook dat zij, als het al lukt om hen te bereiken, soms ook niet op één lijn zitten. De ouders zijn uitgenodigd voor de mondelinge behandeling op de rechtbank maar zijn niet verschenen. Wel hebben zij een brief gestuurd. De brief bevestigt het beeld dat de grootouders schetsen.

Met het bovenstaande is het voor de rechtbank duidelijk dat aan het wettelijke criterium voor de beëindiging van het gezag en aan artikel 8 EVRM is voldaan. De ouders kunnen en willen de verantwoordelijkheid die de gezagsuitoefening met zich brengt, niet dragen. Zij kunnen inmiddels ook geen goede gezagsbeslissingen meer nemen omdat zij helemaal niet weten wat het kind nodig heeft.

De rechter ziet geen meerwaarde in een onderzoek zoals geadviseerd door de raad. De raad wil in kaart brengen welke problemen de ouders hebben en eventueel via een ondertoezichtstelling hulpverlening organiseren. Dat een onderzoek door de raad ondanks de verstrekende omstandigheden tot iets anders kan leiden dan tot de conclusie dat het gezag van de ouders moet worden beëindigd kon echter niet aannemelijk worden gemaakt. Zonder

nadere toelichting kan ook niet worden aangenomen dat in deze situatie, waarin in goed onderling overleg de grootouders voor het kind zijn gaan zorgen, een ondertoezichtstelling bevorderlijk, laat staan noodzakelijk zou zijn. Voor zover er een kans is dat op termijn sprake kan zijn van een deugdelijke gezagsuitoefening door de ouders, weegt het wachten daarop niet op tegen het actuele en dringende belang van het kind dat er nu juiste gezagsbeslissingen over hem kunnen worden genomen. Bij deze afweging speelt een rol dat het gezag van de ouders mogelijk in de toekomst hersteld kan worden en dat het niet zo is dat met de beëindiging van het gezag ook het contact tussen de ouders en het kind wordt verbroken.

Conclusie

De rechter beëindigt het ouderlijk gezag van de vader en moeder en benoemt de grootouders tot voogd.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 22-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2025:3839

Zaaknummer: C/18/245838 / FA RK 25-2508

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na het overlijden van de moeder wordt aan de biologische vader vervangende toestemming tot erkenning verleend. Maar zijn verzoek om gezag, nadat voogdij door de voogd is aanvaard, wordt afgewezen.

Feiten en omstandigheden

De biologische vader heeft een affectieve relatie met de moeder van de minderjarige gehad. Vanaf haar geboorte heeft de minderjarige bij de moeder gewoond en is de voogd betrokken geweest bij de dagelijkse verzorging en heeft de minderjarige weekendcontact gehad met de biologische vader. De moeder is overleden. In het gezagsregister is aangetekend dat na haar overlijden [naam voogd] als voogd moet worden aangewezen. De minderjarige woont bij de voogd.

Verzoeken

De biologische vader verzoekt hem vervangende toestemming tot erkenning te verlenen. Daarnaast wil hij dat wordt bepaald dat hij het ouderlijk gezag over de minderjarige zal hebben vanaf het moment van de vestiging van zijn juridisch vaderschap. De voogd voert hiertegen verweer. Verder verzoekt de biologische vader om de vaststelling van een omgangsregeling tussen hem en de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Vervangende toestemming erkenning

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 1:204 lid 3 BW de belangen van de minderjarige en de biologische vader moeten worden afgewogen. Bij die afweging speelt mee dat het kind en de biologische vader volgens vaste jurisprudentie van de Hoge Raad er recht op hebben dat hun relatie familierechtelijk wordt erkend. Van dit uitgangspunt kan worden afgeweken als er reële risico's zijn dat deze erkenning de ontwikkeling van het kind belemmert. Uit het verslag van de bijzondere curator blijkt dat de minderjarige geen erkenning wil, maar volgens de rechtbank betekent dat nog niet dat er sprake is van dergelijke risico's. Het bezwaar van de minderjarige komt voornamelijk voort uit onbegrip over de

gevolgen van de erkenning. Zij heeft altijd een band gehad met haar biologische vader en ziet niet in waarom het nodig is dat op papier te zetten. Het juridisch kader brengt met zich mee dat de rechtbank niet moet beoordelen wat het meest in het belang van de minderjarige zou zijn. In plaats daarvan moet (beperkt) worden getoetst of erkenning haar ontwikkeling zal schaden. Naar het oordeel van de rechtbank zijn er geen omstandigheden die een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling in de weg kunnen staan.

Ouderlijk gezag

Betreffende het verzoek van de biologische vader om ouderlijk gezag beoordeelt de rechtbank of het belang van de minderjarige zich tegen inwilliging verzet. Gelet op de jurisprudentie van de Hoge Raad is de rechter gehouden de belangen van het kind te wegen, dit is geen marginale weging. De huidige gezagssituatie wijkt af van de wettelijke voorkeurssituatie waarin de biologische vader als (bijna) juridische vader idealiter gezag heeft.

Sinds de geboorte van de minderjarige was de voogd als stiefvader altijd betrokken. Bij de bijzondere curator beschreef de minderjarige haar stiefvader als 'dagelijkse vader' en haar biologische vader als 'weekendvader'. De rechtbank heeft geen enkele twijfel over de opvoedvaardigheden van beide vaders. De rechtbank beoordeelt niet welke vader beter is, maar welke situatie het meest van belang voor de minderjarige is. Gelet op de schokkende afgelopen periode waarin de minderjarige het verlies van haar moeder is gaan verwerken, vindt de rechtbank het van belang dat de minderjarige niet met nog meer grote veranderingen in haar leven wordt geconfronteerd. Het feit dat de minderjarige meerdere keren de wens heeft geuit om bij de voogd/stiefvader op te groeien weegt ook zwaar mee.

Omgangsregeling

De voogd kan zich vinden in de omgangsregeling die de biologische vader heeft verzocht, mits rekening zal worden gehouden met de wensen van de minderjarige en de biologische vader met hem in overleg zal blijven. De rechtbank volgt het advies van de Raad voor de Kinderbescherming om een basisregeling vast te leggen. Daarbij weegt mee dat de minderjarige graag zo'n regeling wil.

Conclusie

De rechtbank verleent de biologische vader vervangende toestemming tot erkenning. Zijn verzoek om ouderlijk gezag wordt afgewezen. Het verzoek om een omgangsregeling wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11432

Zaaknummer: C/10/697523 / FA RK 25-2732

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens de A-G mag de rechter gezamenlijk gezag toekennen onder de opschortende voorwaarde dat erkenning van de minderjarige heeft plaatsgevonden.

Feiten en procesverloop

De vrouw en de man hebben een affectieve relatie met elkaar gehad. De vrouw is de moeder van minderjarige. De man heeft eerder de rechtbank verzocht hem vervangende toestemming tot erkenning te verlenen en om hem te belasten met het gezamenlijk gezag over de minderjarige. De vrouw heeft hiertegen verweerd gevoerd. Nadat de voorzieningenrechter een omgangsregeling tussen de man en de minderjarige heeft vastgesteld en de vrouw veroordeeld werd om deze na te komen, heeft de rechtbank de man vervangende toestemming verleend. Daarnaast is bepaald dat de man kinderalimentatie dient te betalen. Bij de berekening van het bedrag is ermee rekening gehouden dat de partijen met elkaar hebben samengewoond. Het verzoek tot verkrijging van het gezamenlijk gezag heeft de rechtbank echter afgewezen, mede omdat de man geen ouder is in de zin van artikel 1:253c BW. De man is hiertegen in hoger beroep gegaan. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank om de man vervangende toestemming te verlenen bekrachtigd. De beschikking betreffende de kinderalimentatie en het verzoek om gezamenlijk gezag heeft het hof echter vernietigd. Daarmee is het gezamenlijk gezag toegewezen en de kinderalimentatie verlaagd. Hierop heeft de vrouw een cassatieberoep ingesteld.

Beoordeling van cassatiemiddelen

Het cassatiemiddel bestaat uit de volgende onderdelen: (1) Het hof is uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting door het gezamenlijk gezag aan de man toe te wijzen onder de opschortende voorwaarde dat de man de minderjarige heeft erkend. (2) Het hof heeft deze beslissing onvoldoende gemotiveerd. (3) De veroordeling van het hof om de vrouw de te veel ontvangen kinderalimentatie terug te laten betalen kan niet in redelijkheid worden aanvaard.

Onderdeel 1

Het eerste onderdeel benadrukt dat op grond van artikel 1:253c lid 1 BW een verzoek tot

(gezaamenlijk) gezag alleen kan worden gedaan door de tot het gezag bevoegde ouder van het kind. Zolang het kind niet is erkend, kan een dergelijk verzoek niet worden gedaan of behandeld worden. Daarvoor is een aparte procedure nodig. Gelet op de betrouwbaarheid van de registers kon het hof dus niet het gezaamenlijk gezag toekennen terwijl de erkenning nog niet onherroepelijk geworden is.

De advocaat-generaal (A-G) overweegt dat sinds 1 januari 2023 via artikel 1:251b BW het gezag in principe van rechtswege aan de erkenning wordt gekoppeld. Op deze hoofdregel zijn enkele uitzonderingen geformuleerd, waaronder de situatie waarin de erkenning met vervangende toestemming van de rechtbank tot stand komt. Uit de memorie van toelichting blijkt dat overwogen is om die uitzondering uit artikel 1:251b lid 2 sub 2 BW achterwege te laten en een lid toe te voegen aan artikel 1:204 BW op grond waarvan gelijktijdig met de indiening van een verzoek om vervangende toestemming, de persoon die het kind wil erkennen ook het gezaamenlijk gezag kon verzoeken. Dit zou namelijk extra procedures en voortdurende onzekerheid voorkomen. De rechter zou dan in dezelfde procedure een uitspraak kunnen doen over zowel de vervangende toestemming tot erkenning als gezaamenlijk gezag. De Raad van State heeft een advies uitgebracht waarin eveneens erop gewezen is om rekening te houden met deze mogelijkheid. Uiteindelijk heeft de wetgever ervoor gekozen het gezag niet automatisch te koppelen aan een erkenning met vervangende toestemming, omdat de wettelijke beoordelingscriteria wezenlijk verschillen. De erkenning en het gezaamenlijk gezag dienen dan ook apart te worden getoetst.

In de praktijk wordt, zoals in deze zaak, het verzoek tot vervangende toestemming soms direct vergezeld van een verzoek tot toekenning van gezaamenlijk gezag. Verschillende juridische auteurs hebben aangegeven dat de rechter ervoor kan kiezen in één uitspraak beide verzoeken af te doen, maar dat er dan wel rekening dient te worden gehouden met de ingangsdatum van de beslissingen. Het hof is niet uitgegaan van een onjuiste rechtsopvatting door tegelijkertijd over de erkenning en het gezaamenlijk gezag te beslissen, omdat het hof beide verzoeken afzonderlijk heeft getoetst. Dit is in de lijn met de hierboven genoemde gewijzigde memorie van toelichting, gezien er geen sprake is van een automatische koppeling van gezag aan een met vervangende toestemming gedane erkenning. Voorts heeft het hof oog gehad voor de ingangsmomenten van de afzonderlijke beslissingen. Zo is de man een termijn van drie maanden toegekend waarbinnen hij dient te erkennen en heeft het hof de griffier opgedragen om niet eerder dan drie maanden na de datum van de beschikking een afschrift hiervan te sturen naar de rechtbank ter attentie van het openbaar register. Dat betekent dat de man en de vrouw pas zouden worden belast met het gezaamenlijk gezag over de minderjarige drie maanden na de datum van de beschikking van het hof, mits de man de minderjarige dan zou hebben erkend.

Onderdeel 2

Het tweede onderdeel stelt dat de motivering van het hof betreffende de toewijzing van het gezamenlijk gezag onvoldoende ingaat op het risico dat de minderjarige klem of verloren zou raken tussen de ouders (art. 1:253c lid 2 BW). Het hof benoemt wel de communicatieproblemen tussen de ouders, maar gaat niet in op de gevolgen daarvan voor de minderjarige.

Volgens de A-G blijkt echter uit de overweging van het hof dat het onder ogen ziet dat de communicatie tussen de ouders momenteel niet optimaal is, maar dat er aanwijzingen zijn dat het de ouders toch zal lukken om afspraken met elkaar te maken. Er zijn namelijk ook zaken die goed gaan zoals de communicatie via WhatsApp over de vaste omgangsregeling. Daarbij benadrukt het hof dat gezamenlijk gezag in het belang van het kind is. Dit is in lijn met de wetsgeschiedenis. De feitelijke afweging van het hof op dit punt is dan ook niet onbegrijpelijk.

Onderdeel 3

Betreffende het laatste onderdeel benadrukt de A-G dat het hof voldoende rekenschap heeft gegeven van de door de Hoge Raad geformuleerde maatstaf, die voorschrijft dat de rechter behoedzaam gebruik dient te maken van diens bevoegdheid om een bijdrage in het levensonderhoud te wijzigen. Volgens het hof heeft de rechtbank de behoefte van de minderjarige te hoog vastgesteld doordat ten onrechte is uitgegaan van een samenleving in gezinsverband. De vrouw heeft telkens erkend en nooit betwist dat zij al sinds het tweede trimester van haar zwangerschap niet meer in gezinsverband met de man leeft en heeft er dus rekening mee kunnen houden dat de rechtbank de behoefte te hoog heeft vastgesteld. Verder heeft de vrouw niets aangevoerd wat aan terugbetaling in de weg zou kunnen staan.

Conclusie

Het cassatieberoep dient te worden verworpen.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:1047

Zaaknummer: 25/00981

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Advocaat verzoekt op grond van geschillenregeling dat twee uit huis geplaatste kinderen bij het afscheid en de begrafenis van hun opa mogen zijn. Kinderrechter vult de rechtsgronden aan en vat dit op als een verzoek vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing inzake beperking van het contact met de ouders. Verzoek afgewezen. Daarnaast machtiging uithuisplaatsing toegewezen voor duur van de VOTS.

Feiten en omstandigheden

In deze zaak is naast een verlenging van een machtiging uithuisplaatsing aan de orde een verzoek vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing inzake beperking van het contact met de ouders. De advocaat van de vader wil daarmee bewerkstelligen dat zijn twee uit huis geplaatste kinderen samen met hun ouders afscheid kunnen nemen van hun overleden opa.

Beoordeling

De kinderrechter wijst het verzoek af om veiligheidsredenen. De gecertificeerde instelling (GI) heeft besloten dat de verblijfslocatie van de kinderen geheim moet blijven. Het risico op onthulling daarvan is te groot als de kinderen aanwezig zijn bij het afscheid en/of de begrafenis; van de kinderen kan niet verlangd worden dat zij dit geheimhouden als zij daar vragen over krijgen. Ook kan vader agressief zijn, waardoor de veiligheid van zowel de kinderen als de GI-begeleider onvoldoende gewaarborgd is als het verzoek wordt toegewezen. Contact met de ouders verloopt tot nu toe alleen via beeldbellen vanwege zorgen over de fysieke en emotionele veiligheid van de kinderen. De kinderrechter acht samen met de ouders afscheid nemen daarbij niet passend en oordeelt dat de schriftelijke aanwijzing noodzakelijk is in verband met het doel van de uithuisplaatsing. Een livestream is volgens de ouders geen optie. De GI bespreekt met de uit huis geplaatste kinderen op welke manier zij willen en kunnen afscheid nemen van hun opa.

Conclusie

Het verzoek om verlenging machtiging uithuisplaatsing wordt toegewezen, uitvoerbaar bij voorraad. Het verzoek om vervallenverklaring van een schriftelijke aanwijzing inzake beperking van het contact met de ouders wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 25-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:4733

Zaaknummer: C/16/595250 / JE RK 25-939 en C/16/597220 / JE RK 25-1180

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het uitsluitend gebruik van de woning wordt aan de vrouw toegekend, met een ruime termijn aan de man (4,5 maand) om de woning te verlaten om te voorkomen dat hij in een daklozenopvang terechtkomt. De vrouw wil ook niet dat de man op straat komt te staan. De man is al druk op zoek naar een andere woning en heeft ter zitting toegezegd geen confrontaties met de vrouw op te zoeken.

Feiten en omstandigheden

De vrouw verzoekt om uitsluitend gebruik van de echtelijke woning. De situatie tussen de vrouw en de man – tevens ouders van twee minderjarige kinderen – maakt dat de vrouw en de kinderen niet langer met de man kunnen samenwonen. Er is sprake geweest van huiselijk geweld.

Beoordeling

De rechtbank bepaalt dat de vrouw het uitsluitend gebruik van de woning krijgt, waarbij de man 4,5 maand de tijd krijgt om andere woonruimte te vinden. De man heeft aangegeven geen vrienden of familie te hebben bij wie hij terechtkan. Partijen eten nog samen, gaan binnenkort met elkaar als gezin op vakantie en willen de echtscheiding zo goed mogelijk regelen voor de kinderen. Daarbij zullen partijen ook een mediator betrekken. De man heeft toegezegd geen confrontaties op te zoeken en deze anders uit de weg te gaan. De vrouw wil de man niet op straat zetten en de man is naarstig op zoek naar een woning. Onder die omstandigheden vindt de rechtbank dat de samenleving nog enige tijd kan voortduren.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de vrouw, zodra de man alternatieve woonruimte heeft gevonden maar uiterlijk op 1 januari 2026, bij uitsluiting gerechtigd zal zijn tot het gebruik van de echtelijke woning en de zich daarin bevindende inboedelgoederen met bevel dat de man die woning dient te verlaten en deze verder niet mag betreden.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:9286

Zaaknummer: C/15/364707 / FA RK 25-2159

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Artikel 1:253a BW. Hoofdverblijfplaats minderjarige. Verzoek vervangende toestemming internationale verhuizing.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn met elkaar getrouwd geweest. Zij zijn de ouders van de in 2017 geboren minderjarige, over wie zij gezamenlijk het gezag uitoefenen. De moeder is in 2023 verhuisd naar de Verenigde Staten (VS). De minderjarige woont bij de vader in Nederland. De rechtbank heeft bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de vader zal zijn en het verzoek van de moeder om vervangende toestemming om met de minderjarige te verhuizen naar de VS afgewezen. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank bekrachtigd voor zover daarbij is bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de vader zal zijn. Daartoe heeft het hof het volgende overwogen:

‘5.6 Het hof acht zich voldoende voorgelicht om een beslissing te nemen en ziet geen aanleiding om [de minderjarige] door een gedragsdeskundige van de raad te laten horen. Zoals de vader – onbetwist – heeft gesteld is [de minderjarige] in het kader van de mediation al gehoord en is daaruit naar voren gekomen dat zij met beide ouders een goede band heeft. (...).

5.7 In de ideale situatie zouden de ouders beslissen om op een redelijke afstand van elkaar in hetzelfde land te gaan wonen, zodat co-ouderschap mogelijk zou zijn en [de minderjarige] nagenoeg evenveel tijd bij elke ouder zou kunnen doorbrengen. Uit de verklaringen van zowel de vader als de moeder begrijpt het hof echter dat de moeder niet kan of niet wil verhuizen naar Nederland en de vader op zijn beurt niet naar Amerika kan of wil. Er moet dus in dit geval gekozen worden voor een hoofdverblijfplaats met als gevolg voor [de minderjarige], zoals de raad terecht heeft opgemerkt, dat zij helaas altijd één van haar ouders voor een langere periode moet missen. Uit de stukken en wat op de zitting is gezegd maakt het hof op dat beide ouders in staat zijn om [de minderjarige] een stabiele en liefdevolle verzorging en opvoeding te bieden. Bij de bepaling van de hoofdverblijfplaats kent het hof geen waarde toe aan financiële argumenten. Beide ouders hebben een goed inkomen, als gevolg waarvan het [de minderjarige] in beide woonsituaties (...) financieel aan niets zal ontbreken.

5.8 Het hof is van oordeel dat het meest in het belang van [de minderjarige] is dat haar

hoofdverblijfplaats bij de vader is. [de minderjarige] woont sinds 2020 in [plaats 2] in Nederland, aanvankelijk met beide ouders en de laatste zestien maanden, na het vertrek van de moeder naar Amerika, met haar vader. [de minderjarige] woont dus inmiddels het grootste deel van haar leven in [plaats 2] , waar zij gewend en ook geworteld is. Gebleken is dat het goed gaat met [de minderjarige] in de woonsituatie bij de vader in [plaats 2]. (...) Er zijn geen contra-indicaties voor het verblijf van [de minderjarige] bij de vader en er bestaat dan ook geen enkele aanleiding om in deze situatie verandering te brengen. De stelling van de moeder dat [de minderjarige], als gevolg van het werk van de vader, regelmatig door anderen moet worden opgevangen is juist, maar dat zal niet anders zijn als [de minderjarige] in Amerika zou wonen bij de moeder, die ook een drukke baan heeft. Ook overigens zijn geen feiten of omstandigheden gebleken, die ervoor pleiten om de huidige woonsituatie van [de minderjarige] te wijzigen.

5.9 (...) het hof heeft (...) de uitgewerkte verslagen van de tussen de moeder en [de minderjarige] gevoerde telefoongesprekken gelezen. Daarin is te lezen dat [de minderjarige] op de daarop gerichte vraag van de moeder antwoordt dat zij bij haar wil wonen. Dit maakt het oordeel van het hof niet anders. Geenszins valt uit te sluiten dat [de minderjarige] uit gevoel van loyaliteit de vraagsteller een wenselijk antwoord heeft gegeven. In elk geval kan aan een dergelijk gesprek tussen de moeder en [de minderjarige] geen doorslaggevende betekenis worden toegekend.'

De moeder heeft tegen deze beschikking beroep in cassatie ingesteld.

Bespreking en beoordeling van de klachten

De advocaat-generaal (A-G) stelt het volgende voorop. Ouders met gezamenlijk gezag kunnen een geschil over de uitoefening van dat gezag aan de rechter voorleggen krachtens artikel 1:253a BW. Indien een van de ouders met het kind naar het buitenland wil verhuizen en de andere ouder daarmee niet instemt, kunnen zij op grond van artikel 1:253a lid 1 BW een beslissing vragen over dit geschil. Wanneer zij het evenmin eens zijn over de vraag bij wie het kind zijn hoofdverblijf zal hebben, behelst een beslissing tot verlening van toestemming tevens een beslissing als bedoeld in artikel 1:253a lid 2 aanhef en onder b BW: de beslissing over de hoofdverblijfplaats van het kind. Krachtens het eerste lid van artikel 1:253a BW neemt de rechter een beslissing die hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt.

Daarbij geldt volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad het volgende. Vooropgesteld moet worden dat uit de omstandigheid dat in artikel 1:253a BW is bepaald dat de rechtbank een zodanige beslissing neemt als haar in het belang van het kind wenselijk voorkomt, niet mag worden afgeleid dat het belang van het kind bij geschillen over gezamenlijke

gezagsuitoefening altijd zwaarder weegt dan andere belangen. De rechter zal bij zijn beslissing over dergelijke geschillen alle omstandigheden van het geval in acht moeten nemen, wat er in voorkomend geval ook toe kan leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde dient te zijn bij de afweging van belangen. In verhuiz zaken komt het dus aan op een afweging van de belangen van het kind en die van elk van de ouders, en de rechter moet daarbij alle omstandigheden van het geval in aanmerking nemen. Deze omstandigheden zijn niet beperkt tot objectief verifieerbare omstandigheden. Het staat de rechter daarom vrij ook omstandigheden bij zijn beslissing te betrekken die zich niet of moeilijk laten verifiëren.

In de literatuur is uit uitspraken van feitenrechters een aantal omstandigheden gedestilleerd die veelal een rol spelen in verhuiz zaken, de 'verhuiscriteria'. De A-G benoemt hier de verhuiscriteria. Daarnaast zijn in de rechtspraak ook andere criteria te vinden. De A-G benoemt ook deze criteria. Hoewel zo'n lijst met omstandigheden rechters richting geeft in het duiden van relevante omstandigheden van het geval en het maken van de belangenafweging, staat voorop dat de opsomming niet uitputtend en ook niet bindend is. Hoe deze omstandigheden gewogen moeten worden, zal van geval tot geval verschillen. Het maken van de belangenafweging is een kwestie van maatwerk. De belangenafweging berust op een waardering van feitelijke aard en het resultaat ervan kan daarom in cassatie niet op juistheid worden onderzocht.

Onderdeel 1

Subonderdeel 1.1 klaagt dat het hof blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door in r.o. 5.8 uitsluitend als maatstaf te hanteren wat het meest in het belang van de minderjarige is. Het hof heeft miskend dat de rechter bij zijn beslissing alle omstandigheden van het geval in acht moet nemen en heeft niet, laat staan toereikend, gerespondeerd op hetgeen de moeder heeft gesteld. Het hof heeft geen, laat staan voldoende, oog gehad voor:

- de positie van de moeder, die (a) de minderjarige altijd bij zich heeft gehad – anders dan de vader – en die met haar een zeer hechte band heeft, (b) vanaf de geboorte van de minderjarige altijd de volledige emotionele en financiële zorg voor haar heeft gehad – ze heeft de kosten van de opvoeding en verzorging van de minderjarige geheel zelf gedragen –, terwijl de vader zijn financiële steun altijd heeft onthouden, (c) door haar positie als VN-diplomaat veel meer en betere mogelijkheden dan de vader heeft om voor de minderjarige te zorgen en haar een goede opvoeding te geven, 'over wie ([de minderjarige]) de Raad in zijn advies verklaard heeft dat zij de kans gegund moet worden om met haar moeder mee te gaan naar [plaats 1] respectievelijk daar te wonen';

- het feit (i) dat partijen in de in de appelschriftuur vermelde periode altijd jegens elkaar de intentie hebben uitgesproken dat zij uit elkaar zouden gaan en dat de moeder met de minderjarige zou verhuizen zodra zij een baan gevonden had en ook afgesproken hadden dat zij met de minderjarige zou teruggaan naar de VS zodra zij een nieuwe baan had, en (ii) dat een verhuizing van de moeder naar de VS ook noodzakelijk was, omdat de vader te kennen had gegeven van haar te willen scheiden, zij geen baan had en in Nederland geen mogelijkheden had of leek te hebben om haar carrière vorm te geven op een manier die bij haar wensen, opleiding en ervaring past.

Voor zover de rechtsklacht als op zichzelf staande klacht is bedoeld, faalt deze. In een procedure op grond van artikel 1:253a BW geeft de rechter een zodanige beslissing als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. Uit de hiervoor weergegeven vaste rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat bij de beslissing over gezagsgeschillen het belang van het kind een overweging van de eerste orde is. Dat het hof heeft overwogen dat de hoofdverblijfplaats bij de vader het meest in het belang van de minderjarige is, sluit hierbij aan en betekent op zichzelf niet dat het hof de belangen van de ouders niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Deze klacht moet niet alleen op zichzelf worden begrepen, maar mede in verbinding met de omstandigheden die in het onderdeel (de motiveringsklacht) zijn genoemd.

De A-G begint met de onder a genoemde omstandigheden. In r.o. 5.6 heeft het hof overwogen dat de minderjarige in het kader van de mediation is gehoord en dat daaruit naar voren is gekomen dat zij met beide ouders een goede band heeft. In r.o. 5.7 heeft het hof overwogen dat beide ouders in staat zijn om de minderjarige een stabiele en liefdevolle verzorging en opvoeding te bieden. Ook heeft het hof in r.o. 5.3 zich rekenschap gegeven van het standpunt van de moeder dat de minderjarige niet in Nederland, maar bij haar is geworteld, dat de minderjarige vanaf haar geboorte haar moeder altijd bij zich heeft gehad tot het vertrek van de moeder naar de VS, en dat de moeder daarbij de volledige emotionele en financiële zorg over haar heeft gehad. Het hof heeft aldus wel degelijk onder ogen gezien dat de moeder heeft gesteld dat zij de minderjarige altijd bij zich heeft gehad, voor haar heeft gezorgd en een zeer hechte band met haar heeft opgebouwd, maar heeft klaarblijkelijk de meer recente periode van zestien maanden sinds het vertrek van de moeder naar Amerika, waarin de dagelijkse zorg niet meer bij de moeder, maar bij de vader heeft gelegen, zwaarder laten wegen. Het hof heeft in r.o. 5.8 immers, ter motivering van het oordeel dat het het meest in het belang van de minderjarige is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is, overwogen dat de minderjarige sinds 2020 in Nederland woont, aanvankelijk met beide ouders en de laatste zestien maanden, na het vertrek van de moeder, met haar vader, alsmede dat het goed gaat met de minderjarige in de woonsituatie bij de vader in Nederland. Deze klacht faalt dus.

Op het voorgaande stuit ook af het subonderdeel onder b, voor zover daarin wordt gerefereerd

aan de emotionele zorg die de moeder vanaf de geboorte van de minderjarige over haar heeft gehad. De andere onder b genoemde omstandigheden hebben betrekking op de financiële zorg voor de minderjarige. Het hof heeft aan het slot van r.o. 5.7 overwogen bij de bepaling van de hoofdverblijfplaats geen waarde toe te kennen aan financiële argumenten. Hieruit volgt dat het hof zich rekenschap heeft gegeven van de hier bedoelde omstandigheden. Ook ten aanzien van deze omstandigheden kan het onderdeel dus niet tot cassatie leiden.

De onder c genoemde omstandigheid kan niet tot cassatie leiden, alleen al omdat uit de passage in de appelschriftuur, waarnaar het onderdeel verwijst, niet blijkt van meer en betere mogelijkheden om voor de minderjarige te zorgen. Ten overvloede merkt de A-G op dat wat de moeder in haar appelschriftuur hierover naar voren heeft gebracht, concreet betrekking heeft op financiële voordelen die haar baan bij de VN met zich brengt. Het hof heeft het betoog in zoverre dan ook kennelijk – en niet onbegrijpelijk – opgevat als een financieel argument, en dit aan het slot van r.o. 5.7 terzijde gelegd. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft bij de mondelinge behandeling in eerste aanleg opgemerkt dat zij het de minderjarige ‘zou gunnen de kans te krijgen om in [plaats 1] te gaan wonen’, maar dat advies is uiterst voorzichtig geformuleerd, terwijl de raad ook heeft gezegd het lastig te vinden en in beide situaties mogelijkheden te zien. Verder is het advies gegeven terwijl de raad wel voorafgaand aan de zitting beschikte over het verzoekschrift van de moeder (overeenkomstig art. 810 lid 3 Rv), maar niet over het verweerschrift van de vader. Voor een gedegen en afgewogen advies is evenwel nodig dat de raad de processtukken van tevoren ontvangt en gelezen moet kunnen hebben. Bij de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft de raad overigens opnieuw gezegd dat het lastig is om een duidelijk advies te geven en om die reden geadviseerd om de minderjarige door een gedragsdeskundige van de raad te laten horen. Ook deze klacht faalt.

De onder i weergegeven stellingen die de moeder in deze procedure heeft ingenomen, zijn niet geheel consistent: de ene keer beroept zij zich op een expliciete afspraak, de andere keer op haar veronderstelling, gebaseerd op de eerdere internationale levensstijl van partijen, of op een voorwaarde die de vader aan het verblijf van de moeder en de minderjarige in Nederland heeft gesteld. Onderdeel van deze stellingname is dat zij tegenover de vader open is geweest over haar carrière- en verhuisplannen en hem daarbij betrok. De vader heeft het bestaan van een afspraak of een tussen partijen uitgesproken intentie uitdrukkelijk betwist en heeft naar voren gebracht dat hij niet op de hoogte was van haar voornemen en op geen enkele manier betrokken is geweest bij het solliciteren naar de baan bij de VN. In dat verband heeft hij er ook op gewezen dat de moeder, nadat zij in 2023 was aangenomen voor de baan in de VS, nog enige maanden hem niet hierover heeft geïnformeerd. Volgens hem bevestigt dit dat er geen sprake was van overleg tussen partijen. In het licht van deze stellingen van de vader

verdienden de in subonderdeel 1.1 onder i genoemde stellingen een nadere toelichting, die de moeder niet heeft gegeven. Daarom mocht het hof aan deze stellingen van de moeder voorbijgaan.

De klacht onder ii faalt. Het hof heeft rekening gehouden met deze stelling, nu het heeft overwogen dat het uit de verklaring van de moeder begrijpt dat zij niet kan of niet wil verhuizen naar Nederland (r.o. 5.7). Subonderdeel 1.1 faalt dan ook in zijn geheel.

Subonderdeel 1.2 klaagt dat het hof heeft miskend dat moet worden uitgegaan van de gelijkwaardigheid van de ouders en dat daarbij niet ten nadele van de moeder mag meewegen dat zij niet in Nederland woont.

Ingevolge artikel 1:247 lid 4 BW behoudt het kind over wie de ouders gezamenlijk gezag uitoefenen, na ontbinding van het huwelijk recht op een gelijkwaardige verzorging en opvoeding door beide ouders. Met de invoering van deze bepaling bij de Wet bevordering voortgezet ouderschap en zorgvuldige scheiding (*Stb.* 2008, 500) werd gelijkwaardig ouderschap de norm. Deze norm betreft de wenselijke verdeling van zorg- en opvoedingstaken na het uiteengaan van de ouders. Dat uit deze norm ook zou voortvloeien dat met de feitelijk bestaande verdeling van zorg- en opvoedingstaken geen rekening mag worden gehouden, in die zin dat de rechter in de belangenafweging in het kader van een op de voet van artikel 1:253a BW in het belang van het kind te nemen beslissing niet de omstandigheid zou mogen betrekken dat het kind bij een van de ouders verblijft, blijkt nergens uit. Integendeel: uit de hiervoor genoemde vaste rechtspraak van de Hoge Raad volgt dat de rechter bij zijn beslissing in geschillen over gezamenlijke gezagsuitoefening alle omstandigheden van het geval in acht moet nemen. Tot deze omstandigheden kan ook de mate waarin het kind geworteld is in zijn of haar omgeving behoren, in welk verband dus ook de omstandigheid dat een kind bij een van de ouders verblijft mee kan wegen in de belangenafweging. Voor de opvatting van het middel is dan ook geen steun te vinden in het recht. Subonderdeel 1.2 faalt daarom.

Onderdeel 2

Dit onderdeel is gericht tegen de overweging van het hof in r.o. 5.7 dat het 'uit de stukken en wat op de zitting is gezegd (...) [opmaakt] dat beide ouders in staat zijn om [de minderjarige] een stabiele en liefdevolle verzorging en opvoeding te bieden'. Het onderdeel acht deze overweging onbegrijpelijk en/of onvoldoende gemotiveerd, omdat de moeder heeft gesteld dat de vader zich nooit echt om zijn dochter heeft bekommerd en er aanvankelijk mee heeft ingestemd dat zij met de moeder mee zou verhuizen. Het onderdeel wijst er tot slot op dat de raad heeft gezegd dat het beter is dat de minderjarige meegaat met de moeder naar de VS, bij

de moeder haar hoofdverblijfplaats heeft en door haar wordt verzorgd.

Onderdeel 2 faalt. De stellingen van de moeder maken de bestreden overweging van het hof niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Uit de stellingen volgt immers niet dat de vader niet in staat zou zijn om de minderjarige een stabiele en liefdevolle verzorging en opvoeding te bieden. De bestreden overweging is overigens ook in lijn met wat het hof vervolgens in r.o. 5.8 – in zoverre onbestreden – heeft overwogen, namelijk dat de minderjarige de laatste zestien maanden met haar vader woont en dat gebleken is dat het goed gaat met haar in de woonsituatie bij de vader. De bestreden overweging is ook niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd in het licht van het advies van de raad in eerste aanleg. De raad heeft immers niet iets gezegd over de verzorging- en opvoedcapaciteiten van de vader. Overigens luidde dit advies in eerste aanleg ook niet dat het beter is dat de minderjarige meegaat met de moeder naar de VS, bij de moeder haar hoofdverblijfplaats heeft en door de moeder wordt verzorgd. De A-G verwijst naar hetgeen hiervoor is opgemerkt over dit advies van de raad in eerste aanleg.

Onderdeel 3

Subonderdeel 3.1 is gericht tegen het oordeel in r.o. 5.8 dat het ‘het meest in het belang van [de minderjarige] is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is’. Het onderdeel acht dat oordeel om meerdere redenen onbegrijpelijk en/of ontoereikend gemotiveerd.

Het subonderdeel gaat er, onder a, van uit dat het hof impliciet als enige dan wel belangrijkste argument bezigt dat de status quo gehandhaafd zou moeten worden, omdat het hof in essentie (i) slechts vaststelt dat het goed gaat met de minderjarige bij de vader in Nederland, (ii) oordeelt dat er ‘geen contra-indicaties’ zijn voor haar verblijf bij de vader, en (iii) dat er geen feiten of omstandigheden zijn die pleiten voor wijziging van de woonsituatie. Het hof beantwoordt daarmee niet de vraag wat het meest in het belang van de minderjarige is, terwijl het volgens het hof om het antwoord op die vraag gaat. Wat het hof in r.o. 5.8 vaststelt, sluit allerminst uit dat het voor de minderjarige beter zal zijn als zij haar hoofdverblijfplaats krijgt in de VS, bij haar moeder. Het subonderdeel acht daarbij enkele door de moeder in hoger beroep ingenomen stellingen van belang.

Deze klacht onder a faalt wegens een gebrek aan feitelijke grondslag voor zover deze ervan uitgaat dat het hof niet de vraag beantwoordt wat het meest in het belang van de minderjarige is. Dat het hof de zaak benadert vanuit de huidige woonsituatie van de minderjarige bij de vader, en daardoor in zijn motivering hoofdzakelijk ingaat op de pro’s en eventuele contra’s van de hoofdverblijfplaats bij de vader, betekent nog niet dat het hof die situatie niet heeft afgezet tegen de situatie waarin de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij de moeder

wordt bepaald en waarin de minderjarige bij haar in de VS zal gaan wonen. De mate waarin het kind is geworteld in zijn omgeving, is een van de factoren die in de belangenafweging veelal een rol spelen; de benadering in r.o. 5.8 laat zich mede daardoor verklaren. Dat het hof hierbij niet is ingegaan op de stelling van de moeder dat de minderjarige is opgegroeid met Engelssprekende ouders en vloeiend Engels spreekt, maakt de bestreden overweging niet onbegrijpelijk of onvoldoende gemotiveerd. Dat de minderjarige van huis uit gewend is aan de Engelse taal en die taal vloeiend spreekt, is namelijk geen omstandigheid die kan bijdragen aan de conclusie dat het beter is voor de minderjarige dat haar hoofdverblijfplaats bij moeder in de VS wordt bepaald. De in het onderdeel onder a, onder ii genoemde stellingen zijn een herhaling van subonderdeel 1.1, onder a tot en met c. De A-G verwijst naar de bespreking hiervoor.

Subonderdeel 3.1 betoogt onder b dat handhaven van de status quo het belonen van het gedrag van de vader is die (door verweer te voeren tegen het in eerste aanleg gedane verzoek van de moeder) verhinderd heeft dat de minderjarige met haar meeverhuisde naar de VS. Die verhuizing was noodzakelijk omdat de moeder werk moest vinden om in haar eigen onderhoud (en dat van [de minderjarige]) te voorzien omdat de vader dat niet wilde doen.

Deze klacht faalt, omdat niet valt in te zien dat het bestreden oordeel, dat het het meest in het belang van de minderjarige is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is, in het licht hiervan onbegrijpelijk of ontoereikend gemotiveerd is.

Onder c van subonderdeel 3.1 wordt erop gewezen dat de moeder in hoger beroep (onbetwist) heeft gesteld dat zij altijd voor de minderjarige (emotioneel en financieel) heeft gezorgd tot het moment dat zij naar de VS verhuisde.

Dit heeft betrekking op de periode nadat de moeder met de minderjarige bij de vader in Nederland is ingetrokken. Haar stellingen komen erop neer dat de vader toen te kennen heeft gegeven dat zij geen thuis hebben in Nederland, maandenlang heeft geweigerd om de minderjarige en de moeder in te schrijven op zijn adres, heeft geweigerd om hen financieel te onderhouden en liever geen verantwoordelijkheid wilde omdat het om een tijdelijk verblijf in Nederland van de moeder en de minderjarige zou gaan. Dit vormt er maar in beperkte mate een feitelijke basis voor dat de moeder altijd voor de minderjarige (emotioneel en financieel) heeft gezorgd tot het moment dat zij naar de VS verhuisde, dat de moeder vaak met haar dochter alleen was en dat de vader weigerde om voor hen te zorgen. Die feitelijke basis is er alleen waar het de financiële zorg betreft. Het hof heeft evenwel in r.o. 5.7 overwogen geen waarde toe te kennen aan financiële argumenten. Voor zover de klacht mede het oog zou hebben op de periode voordat de moeder met de minderjarige naar Nederland verhuisde, ligt deze in het verlengde van de klacht van subonderdeel 1.1, onder b en faalt deze op dezelfde

gronden als die klacht.

In sub d van subonderdeel 3.1 is geen zelfstandige klacht te ontwaren die bespreking behoeft.

Onderdeel e van subonderdeel 3.1 klaagt dat het hof ten onrechte niet, en in ieder geval niet toereikend heeft gerespondeerd op de stellingen van de moeder dat de minderjarige in Nederland niet dezelfde kansen zal krijgen als in de VS. Deze klacht faalt op de hiervoor bij de beoordeling van subonderdeel 1.1 onder c genoemde gronden.

Onder f van subonderdeel 3.1 klaagt dat het hof ten onrechte niet, en in ieder geval niet toereikend heeft gerespondeerd op de stelling van de moeder dat het voor de minderjarige emotioneel belastend is en het haar verdrietig en ongelukkig maakt dat zij nu niet bij haar moeder woont.

De A-G volgt het middel daarin niet. Het hof heeft in r.o. 5.6 onder meer vooropgesteld dat de minderjarige in het kader van de mediation is gehoord en dat daaruit naar voren is gekomen dat zij met beide ouders een goede band heeft. Het hof heeft verder in r.o. 5.7 onder meer overwogen dat de ideale situatie, waarbij de ouders zouden beslissen om op een redelijke afstand van elkaar in hetzelfde land te gaan wonen zodat co-ouderschap mogelijk zou zijn en de minderjarige nagenoeg evenveel tijd bij elke ouder zou kunnen doorbrengen, in dit geval niet haalbaar is. Het hof overweegt dat dus gekozen moet worden voor een hoofdverblijfplaats met als gevolg voor de minderjarige dat zij helaas altijd een van haar ouders voor een langere tijd moet missen. In deze overwegingen ligt besloten dat het, in die zin, een kwestie is van kiezen tussen twee kwaden: bepaling van de hoofdverblijfplaats bij de vader betekent dat de minderjarige de moeder voor langere tijd zal moeten missen, en vice versa. Het hof heeft vervolgens, na in r.o. 5.8 te hebben geoordeeld dat het het meest in het belang van de minderjarige is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is, in r.o. 5.9 nog een afzonderlijke overweging gewijd aan de stelling van de moeder dat de minderjarige in telefoongesprekken desgevraagd antwoordt dat zij bij de moeder wil wonen. Gelet op het voorgaande heeft het hof wel degelijk – en voldoende kenbaar – oog gehad voor het feit dat het voor de minderjarige emotioneel belastend en verdrietig is als zij haar moeder voor langere tijd moet missen.

Subonderdeel 3.1 klaagt tot slot dat het hof ten onrechte niet, laat staan voldoende, heeft meegewogen dat de moeder onder de bescherming valt van de Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations 1946 en de Vienna Convention on Diplomatic Relations 1961, op grond waarvan zij recht heeft op een behandeling waarin rekening wordt gehouden met haar diplomatieke status. Dit houdt in dat haar niet mag worden verweten dat zij naar de VS is verhuisd.

Ook deze klacht faalt. De moeder wordt immers niet verweten dat zij naar de VS is verhuisd.

Het hof beschouwt het als een gegeven dat zij in Amerika woont, en heeft overwogen dat zij niet kan of niet wil verhuizen naar Nederland, net zoals de vader niet kan of wil verhuizen naar Amerika (r.o. 5.7). Het hof heeft op basis van de omstandigheden van dit geval geoordeeld dat het het meest in het belang van de minderjarige is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is (r.o. 5.8). De klacht faalt dan ook wegens een gebrek feitelijke grondslag.

De slotsom is dat alle klachten van subonderdeel 3.1 falen.

Subonderdeel 3.2 klaagt in de eerste plaats dat het hof in r.o. 5.8 kennelijk en ten onrechte het ontbreken van contra-indicaties voor het verblijf bij de vader als doorslaggevend heeft beschouwd. Volgens de klacht brengt het ontbreken van contra-indicaties niet 'dus' mee dat het in het belang van de minderjarige zou zijn om de status quo te handhaven. Verder klaagt dit subonderdeel dat het onjuist dan wel onbegrijpelijk is dat het hof als maatstaf hanteert of er aanleiding bestaat om in de bestaande situatie verandering te brengen.

De motivering van het oordeel van het hof behelst meer dan het ontbreken van contra-indicaties voor verblijf bij de vader. Het hof heeft in r.o. 5.8 geoordeeld dat het het meest in het belang van de minderjarige is dat haar hoofdverblijfplaats bij de vader is. Daartoe heeft het hof onder meer overwogen dat de minderjarige sinds 2020, en daarmee het grootste deel van haar leven, in Nederland woont, de laatste zestien maanden alleen met haar vader, en daar gewend en ook geworteld is, en ook dat het goed met haar gaat bij de vader in Nederland. Vervolgens heeft het hof ook aandacht besteed aan de vraag of er redenen zijn om de hoofdverblijfplaats juist niet bij de vader te bepalen, en om dus, verandering te brengen in de bestaande situatie. Daarbij is het hof concreet ingegaan op een door de moeder naar voren gebrachte mogelijke contra-indicatie, te weten dat de minderjarige als gevolg van het werk van de vader regelmatig door anderen moet worden opgevangen. Aldus heeft het hof het ontbreken van contra-indicaties voor verblijf bij de vader, terecht, wel betrokken in zijn motivering, maar daar geen doorslaggevende betekenis aan gehecht. Daarop stuit de eerste rechtsklacht van subonderdeel 3.2 af. In het verlengde van die klacht falen ook de klachten wegens een gebrek aan feitelijke grondslag.

Subonderdeel 3.2 bevat verder motiveringsklachten over het oordeel in de zevende volzin van r.o. 5.8, gezien hetgeen de moeder gesteld heeft in subonderdeel 3.1, bij e en f, en alle tegenargumenten die zij naar voren gebracht heeft, die onder meer inhouden dat zij vaak met haar dochter alleen was en dat de vader weigerde om voor hen te zorgen. Ook negeert het hof met deze oordelen het advies van de raad. Er zijn, anders dan het hof oordeelde, vele contra-indicaties, waaronder het onbetwiste feit dat de moeder en niet de vader altijd de verzorgende ouder was.

Ook deze klachten kunnen niet tot cassatie leiden. Voor het deel van de klachten dat teruggrijpt op subonderdeel 3.1, letters e en f, verwijst de A-G naar de bespreking van die onderdelen. De klacht dat het hof het advies van de raad negeert, ziet op het advies van de raad in eerste aanleg. De A-G verwijst naar wat daarover bij de beoordeling van subonderdeel 1.1 letter c is opgemerkt. De verwijzing in het subonderdeel naar 'alle tegenargumenten die de moeder naar voren heeft gebracht (...)', voldoet niet aan de eisen van bepaaldheid en precisie die ingevolge artikel 426a lid 2 Rv aan een klacht worden gesteld. En voor zover de klacht aanvoert dat er, anders dan het hof oordeelde, veel contra-indicaties zijn, waaronder het onbetwiste feit dat de moeder en niet te vader altijd de verzorgende ouder was, streeft deze een hernieuwde feitelijke beoordeling na, waarvoor in cassatie geen plaats is. Overigens acht de A-G het in dit subonderdeel bestreden oordeel ook niet ontoereikend gemotiveerd in het licht van de in het middel aangehaalde stellingen van de moeder. In de door haar gestelde omstandigheden dat zij vaak met haar dochter alleen was, dat de vader weigerde om voor hen te zorgen en dat zij en niet de vader altijd de verzorgende ouder was, heeft het hof kennelijk niet dergelijke contra-indicaties gezien. Dat oordeel behoefde geen nadere motivering, mede in het licht van de overweging dat de minderjarige de laatste zestien maanden, na het vertrek van de moeder, met haar vader alleen in Nederland woont en dat het goed met haar gaat in de woonsituatie bij de vader.

Tot slot acht het onderdeel het oordeel dat er 'geen enkele aanleiding' zou bestaan 'om in deze situatie verandering te brengen' reeds hierom onbegrijpelijk, omdat de gemeenschappelijke wens van de moeder en de minderjarige om deze situatie te wijzigen sowieso al een aanleiding vormt om verandering in de bestaande situatie aan te brengen.

Ook deze klacht faalt, omdat de beslissing afhangt van alle omstandigheden van het geval. Het hof heeft overigens in r.o. 5.9 uitdrukkelijk aandacht besteed aan de wens van de minderjarige.

De slotsom is dat de klachten van subonderdeel 3.2 alle falen.

Onderdeel 4

Volgens het onderdeel heeft het hof in r.o. 5.9 de wens van de minderjarige terzijde gelegd op een ontoereikende dan wel onbegrijpelijke grond. Het oordeel dat niet valt uit te sluiten dat de minderjarige uit loyaliteit aan de moeder een wenselijk antwoord heeft gegeven, is louter speculatief. Het hof had daarom hiernaar nader onderzoek moeten laten doen, zoals de raad geadviseerd had. Het hof heeft dat advies niet of niet voldoende gemotiveerd gepasseerd. Aan deze omissie kan niet afdoen het oordeel aan het slot van r.o. 5.9 dat aan een dergelijk gesprek tussen de moeder en de minderjarige 'geen doorslaggevende betekenis' toegekend zou kunnen worden, aldus het onderdeel.

Het onderdeel faalt. Ingevolge artikel 810 lid 1 Rv kan de rechter in zaken betreffende minderjarigen, indien hij dit met het oog op de beoordeling van de belangen van de minderjarige noodzakelijk acht, het advies van de raad inwinnen. Een procedure op grond van artikel 1:253a BW in verband met een verhuisgeschil, zoals de onderhavige, kwalificeert als een zaak 'betreffende minderjarigen' als bedoeld in lid 1. De waardering van een advies van de raad is voorbehouden aan de feitenrechter, die daarbij een grote vrijheid toekomt. Het hof heeft in r.o. 5.6 voldoende inzichtelijk gemaakt waarom het het advies om de minderjarige door een gedragsdeskundige van de raad te laten horen niet heeft gevolgd, namelijk omdat zij eerder is gehoord en daaruit naar voren is gekomen dat zij met beide ouders een goede band heeft. Aan de klacht tegen r.o. 5.9 dat geenszins valt uit te sluiten dat de minderjarige in de telefoongesprekken met haar moeder uit loyaliteit een wenselijk antwoord heeft gegeven, moet worden nagegeven dat deze overweging een zeker speculatief karakter heeft. Het hof lijkt dat ook onder ogen te hebben gezien, nu het overweegt dat dit 'geenszins valt uit te sluiten'. Bij de weging van de stem van het kind kan de indruk van de rechter over het al dan niet uit loyaliteit geven van een wenselijk antwoord door een minderjarige echter wel degelijk van belang zijn. De overweging dat aan het gesprek tussen de moeder en de minderjarige in elk geval geen doorslaggevende betekenis kan worden toegekend, leest de A-G ook in het licht van de indruk van het hof. Bovendien is die slotzin van r.o. 5.9, gelet op hetgeen het hof in r.o. 5.8 heeft geoordeeld over het belang van de minderjarige, evenmin onbegrijpelijk. Van het terzijde leggen van de wens van de minderjarige op een ontoereikende dan wel onbegrijpelijke grond is dan ook geen sprake. Het hof was dus ook niet gehouden nader onderzoek te laten doen naar de mening van de minderjarige.

Conclusie

De conclusie strekt tot verwerping van het cassatieberoep.

Instantie: Parket bij de Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-09-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:1046

Zaaknummer: 25/00081

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Dwaling over de vermogensrechtelijke gevolgen van een reparatiehuwelijk is geen dwaling in de zin van artikel 1:71 lid 2 BW. Afwijzing van beroep van man op de wilsvertrouwensleer met het oog op de toepasselijkheid van de wettelijke beperkte gemeenschap van goederen. Ook afwijzing van afwijking van de verdeling bij helfte vanwege dwaling over het objectieve recht. Vanwege het herleven van alle gevolgen van het eerste huwelijk van rechtswege in geval van een reparatiehuwelijk, alsof er nooit een echtscheiding heeft plaatsgevonden (art. 1:166 BW), geldt de na het eerste huwelijk overeengekomen nihilbeding niet meer.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest van 2007 tot 2010 en van 2018 tot 4 september 2024. Op het eerste huwelijk was het huwelijksvermogensregime van de wettelijke algehele gemeenschap van goederen van toepassing.

Grieven

De man verzoekt het hof primair het huwelijk nietig te verklaren wegens dwaling op de voet van artikel 1:71 lid 2 BW en alle verzoeken ten aanzien van de nevenvoorzieningen af te wijzen, althans de wijze van verdeling vast te stellen met toepassing van de regels die gelden voor de wettelijke beperkte gemeenschap van goederen.

Voor zover het huwelijk niet wordt vernietigd, verzoekt de man voor recht te verklaren dat de onderhoudsverplichting is geëindigd. Ter onderbouwing stelt de man onder meer dat partijen na het eerste huwelijk een nihilbeding hebben afgesproken, en dat daarom de termijn van de onderhoudsplicht al na het eerste huwelijk is ingegaan en inmiddels is verlopen.

Beoordeling en motivering

Anders dan de man in zijn eerste grief stelt, is er geen sprake van een nietig huwelijk in de zin

van artikel 1:71 lid 2 BW. Dwaling over de vermogensrechtelijke rechtsgevolgen van het huwelijk is geen dwaling in de zin van artikel 1:71 lid 2 BW.

Het hof begrijpt uit het beroep van de man op de wilsvertrouwensleer dat nu de wil van partijen gericht was op het tot stand brengen van de beperkte wettelijke gemeenschap van goederen, tussen hen niet de wettelijke algehele gemeenschap van goederen geldt. Het hof meent dat de wil van de vrouw niet gericht was op de beperkte wettelijke gemeenschap van goederen. Als de man had willen voorkomen dat de wettelijke algehele gemeenschap van goederen zou herleven als gevolg van het reparatiehuwelijk dan hadden partijen voorafgaande aan het huwelijk huwelijkse voorwaarden dienen aan te gaan. Dit is in het onderhavige geval niet het geval. Tot slot wijst het hof erop dat op het tot stand komen van een huwelijk op grond van artikel 1:30 BW het algemene vermogensrecht niet van toepassing is. Er is dus ook geen plaats voor het leerstuk van uitleg van een overeenkomst.

Voor zover de man betoogt dat hij afwijking wil van een verdeling bij helfte van de huwelijksgemeenschap, is dat enkel mogelijk in zeer uitzonderlijke gevallen (HR 6 oktober 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA7362, *NJ* 2004/58). Dwaling omtrent het objectieve recht, en zeker als slechts een van partijen heeft gedwaald, rechtvaardigt geen afwijking van de verdeling bij helfte.

Anders dan de man in zijn tweede grief stelt, vangt de partneralimentatieverplichting aan op de dag van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking van het laatste huwelijk. Immers, indien de gescheiden echtgenoten hertrouwen, herleven alle gevolgen van het eerste huwelijk van rechtswege alsof er nooit een echtscheiding heeft plaatsgevonden (art. 1:166 BW). Partijen zijn om die reden ook niet meer gebonden aan het nihilbeding dat zij na het eerste huwelijk met elkaar zijn overeengekomen. Er zijn geen rechtens relevante gronden aanwezig om de alimentatie in duur te beperken. In het geval van een reparatiehuwelijk is de duur van de alimentatie (zoals geregeld in art. 1:157 BW) gelijk aan de helft van de duur van de twee huwelijken bij elkaar opgeteld (vgl. HR 4 mei 2007, ECLI:NL:HR:2007:BA0038, *NJ* 2007/405). De onderhoudsplicht van de man jegens de vrouw eindigt daarom van rechtswege vier jaar en zeven en een halve maand na 4 september 2024.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking en wijst het in hoger beroep meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 16-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:2011

Zaaknummer: 200.347.245/01 en 200.347.282/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen opheffing curatele: noodzaak van curatele bestaat nog steeds.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker is in 1989 geboren. In augustus 2021 is een onderbewindstelling omgezet naar een ondercuratelestelling. Verzoeker verzoekt in hoger beroep vernietiging van de beschikking van de kantonrechter en opheffing van de ondercuratelestelling. Hij voert hiervoor aan dat hij zijn levensstijl ingrijpend heeft gewijzigd, hij geen schulden meer heeft en verantwoord met zijn geld kan omgaan.

Verzoeker is het ook niet eens met de manier waarop de curator dingen heeft aangepakt. De curator stelt dat de curatele nog steeds nodig is. Verzoeker is kwetsbaar en moet beschermd worden. Zo heeft verzoeker iemand in huis genomen, die vervolgens overlast veroorzaakte en ook geprobeerd heeft zich in te schrijven op het adres van verzoeker. De curator heeft dit tegen kunnen houden. Verzoeker heeft nu een goede samenwerking met zijn begeleider. Verzoeker is eerder opgenomen geweest op een gesloten afdeling.

Beoordeling en motivering

Volgens artikel 1:389 lid 2 BW kan de curatele worden opgeheven, indien de noodzaak daartoe niet meer bestaat of voortzetting van de curatele niet zinvol is gebleken.

Het hof stelt voorop dat verzoeker voor opheffing van de curatele moet onderbouwen dat de omstandigheden die de grond vormden om een curatele in te stellen – zijn (toenmalige) geestelijke of lichamelijke toestand – niet langer aanwezig zijn. De enkele stelling van verzoeker dat hij inmiddels zelfstandig en op een verantwoorde manier keuzes kan maken, is onvoldoende onderbouwing. Hierin neemt het hof ook mee dat verzoeker met goede bedoelingen iemand in huis heeft genomen en niet heeft overzien welke gevolgen dit voor zijn situatie heeft. Ook is verzoeker eerder opgenomen geweest op een gesloten afdeling wegens zijn psychische toestand. Verzoeker is kwetsbaar en de maatregel van curatele is nog steeds noodzakelijk.

De curator heeft verteld dat zij de relatie met verzoeker anders ziet dan verzoeker. Met verzoeker en zijn begeleider zijn goede afspraken gemaakt over de contacten en soms is het

nodig verzoeker te begrenzen. Dit maakt niet dat er sprake is van een onherstelbare beschadiging van de samenwerking. Onder deze omstandigheden is het hof van oordeel dat niet is gebleken dat de noodzaak van de curatele niet meer bestaat. Het hof zal het verzoek tot opheffing van de curatele daarom afwijzen.

Conclusie

Het hof, beschikkende in hoger beroep, bekrachtigt de beschikking van de rechtbank Gelderland.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 25-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5875

Zaaknummer: 200.352.061

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming aanvraag geslachtsnaamswijziging.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn de ouders van de minderjarige en beiden belast met het gezag. De minderjarige woont bij de moeder.

In de bestreden beschikking is het verzoek van de moeder tot vervangende toestemming voor het indienen van een aanvraag bij Justis om de achternaam van de minderjarige te wijzigen in een gecombineerde achternaam afgewezen. De moeder is in hoger beroep gekomen en verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en vervangende toestemming (ex art. 1:253a BW) te verlenen om een aanvraag tot achternaamswijziging (ex art. 1:7 BW) in te dienen bij Justis. De vader voert verweer.

Beoordeling en motivering

De moeder stelt dat de rechtbank haar verzoek ten onrechte inhoudelijk heeft beoordeeld. Het is aan Justis om een inhoudelijke beoordeling uit te voeren. Daarvoor moet de moeder een aanvraag indienen die ondertekend is door de vader. Omdat de vader dit weigert, heeft de moeder vervangende toestemming nodig. Volgens de moeder is het in het belang van de minderjarige dat een dergelijke toetsing wordt gedaan. Een gecombineerde geslachtsnaam kan een positieve impact hebben omdat de minderjarige zich dan kan identificeren met beide families.

De vader vindt dat een achternaamswijziging grote emotionele impact op de minderjarige heeft en vreest voor een verslechtering van de onderlinge verhoudingen tussen de ouders, terwijl de minderjarige juist rust en duidelijkheid nodig heeft. Ook vindt de vader het belangrijk dat de minderjarige dezelfde achternaam heeft als zijn halfbroers aan vaderszijde.

Volgens de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) is een dubbele geslachtsnaam in het belang van de minderjarige, gelet op zijn jonge leeftijd en omdat de ouders niet hebben samengewoond en de minderjarige in twee systemen functioneert. Volgens de raad zijn kinderen voldoende flexibel om met dergelijke veranderingen om te gaan, mits zij hier goed in worden begeleid door de ouders.

Wettelijk kader

Artikel 1:5 BW bepaalt hoe kinderen een geslachtsnaam krijgen. Ouders kunnen een gezamenlijke keuze maken, maar hierop terugkomen is niet mogelijk. Volgens artikel 1:7 lid 1 BW kan de achternaam van een persoon op verzoek worden gewijzigd, volgens de regels van de relevante amvb. Sinds 1 oktober 2024 kan er middels het Besluit geslachtsnaamswijziging voor een gecombineerde geslachtsnaam worden gekozen.

In de praktijk behandelen rechtbanken en hoven verzoeken om vervangende toestemming in het kader van artikel 1:253a BW, dat bepaalt dat bij gezamenlijke uitoefening van het gezag geschillen hierover aan de rechtbank kunnen worden voorgelegd. Daarbij houdt de rechtbank rekening met het belang van het kind.

Volgens artikel 1:5 lid 4 BW is, bij de naamskeuze, van belang dat het kind in familierechtelijke betrekking tot beide ouders staat, niet of beide ouders gezag hebben. Dat de ouders hier geen overeenstemming kunnen vinden is geen geschil omtrent het ouderlijk gezag en valt buiten de reikwijdte van artikel 1:253a BW.

Beoordeling

Volgens het hof stelt Justis ten onrechte de eis van vervangende toestemming van de andere ouder met gezag, wanneer een ouder met gezag een verzoek op grond van artikel 1:7 BW indient. Overigens betreft artikel 1:253i BW de vertegenwoordiging van het kind 'in burgerlijke handelingen', waar vertegenwoordiging in de (bestuursrechtelijke) Kroonprocedure van artikel 1:7 lid 1 BW niet onder valt. Het ontbreekt in de wet aan een concrete bepaling op grond waarvan het door Justis voorgeschreven verzoek – vervangende toestemming voor het doen van een aanvraag – kan worden ingediend bij de rechter. De moeder is, zonder toewijzing van het onderhavige verzoek bij het hof, niet in staat een verzoek te doen op grond van artikel 1:7 BW. Hoewel er geen grondslag voor is, sluit het verzoek van de moeder aan bij andere gevallen die wel in de wet zijn geregeld, maar mist in casu rechtstreekse toepassing (art. 1:253a BW en art. 1:253i BW).

Conclusie

Het hof zal het verzoek van de moeder toewijzen nu zij recht en belang heeft bij het doen van de aanvraag bij Justis zodat deze inhoudelijk kan worden beoordeeld.

Dit betekent dat het hof de bestreden beschikking vernietigt en de moeder vervangende toestemming verleent tot het doen van een aanvraag bij Justis tot wijziging van de geslachtsnaam van de minderjarige in een gecombineerde geslachtsnaam.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5677

Zaaknummer: 200.351.930

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing primair verzoek stellen van prejudiciële vragen aan de Hoge Raad. Niet voldaan aan de daarvoor in artikel 392 lid 1 Rv genoemde voorwaarden. Afwijzing subsidair verzoek om extra beloning in verband met verhuizing van rechthebbende op grond van artikel 3 lid 5 onder b Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren. Verzoek onvoldoende onderbouwd dat bewindvoerder andere dan administratieve werkzaamheden in het kader van de verhuizing van de rechthebbende heeft verricht.

Feiten en omstandigheden

De rechthebbende staat sinds 2018 onder het bewind van de bewindvoerder. In de bestreden beschikking heeft de bewindvoerder de kantonrechter verzocht tot toestemming voor het in rekening brengen van een extra beloning (ex. artikel 3 lid 5 onder b Regeling beloning curatoren, bewindvoerders en mentoren (hierna: Regeling)) voor het verrichten van ondersteunende werkzaamheden bij de verhuizing van de rechthebbende. Dit verzoek is afgewezen. De bewindvoerder verzoekt in hoger beroep (1) primair tot het stellen van rechtsvragen aan de Hoge Raad en (2) subsidair tot het vernietigen van de bestreden beschikking.

Primair voert de bewindvoerder aan dat er bij zowel de kantonrechters als het hof verschillend wordt omgegaan met het al dan niet toekennen van een verhuiskostenvergoeding en dat dit verduidelijkt moet worden.

Subsidair voert de bewindvoerder aan dat de kantonrechter ten onrechte heeft getoetst aan het criterium 'andere werkzaamheden dan administratieve werkzaamheden'. Ook heeft de kantonrechter miskent dat de verhuiskostenvergoeding een eigen 'forfaitair' karakter kent, los van de jaarlijkse vergoeding voor de bewindskosten. Daarnaast, stelt de bewindvoerder, zijn alle administratieve handelingen in het geval van een verhuizing van vermogensrechtelijke aard en komen aldus voor rekening en risico van de bewindvoerder. Werkzaamheden gerelateerd aan een verhuizing behoren echter niet tot de reguliere taken van de

bewindvoerder; hiervoor geldt dan ook die extra beloning.

Beoordeling en motivering

Primair verzoek

Het hof verwijst naar artikel 392 lid 1 Rv, dat de prejudiciële beslissing regelt. Volgens het hof blijkt uit de toelichting op dit artikel dat, wanneer het slechts om enkele geschillen gaat, de maatschappelijke behoefte aan een richtinggevende uitspraak dan gering is. De bewindvoerder verwijst naar slechts twee zaken waarin het hof anders dan de kantonrechter heeft beslist. Volgens het hof is er daarom slechts sprake van ‘enkele geschillen’ in plaats van de vereiste ‘talrijke’ geschillen en is de maatschappelijke behoefte aan een richtinggevende uitspraak gering. Daarnaast wordt ook aan de in artikel 392 lid 1 Rv genoemde voorwaarde ‘indien een antwoord op deze vraag nodig is om op het verzoek te beslissen’, niet voldaan. Uit het woord ‘en’ in artikel 392 lid 1 Rv volgt – naar het oordeel van het hof – dat sprake is van cumulatieve voorwaarden, wat in casu niet het geval is.

Het hof wijst het primaire verzoek van de bewindvoerder af.

Subsidiair verzoek

Het hof verwijst naar artikel 1:447 lid 1 BW, dat bepaalt dat de bewindvoerder aanspraak heeft op beloning overeenkomstig de regels die daaromtrent bij de Regeling zijn vastgesteld. Uit (de toelichting op) artikel 3 Regeling en de relevante Aanbevelingen meerderjarigenbewind maakt het hof op dat genoemde administratieve werkzaamheden in beginsel tot de normale taak van de bewindvoerder behoren. Het hof is van oordeel dat de bewindvoerder het verzoek om een extra beloning onvoldoende heeft onderbouwd. Het is niet gebleken dat de bewindvoerder naast administratieve werkzaamheden nog andere werkzaamheden ten behoeve van de verhuizing heeft verricht en dus is er geen sprake van uitzonderlijke omstandigheden die ene extra beloning rechtvaardigen.

Het hof wijst ook het subsidiaire verzoek van de bewindvoerder af.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-08-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:2330

Zaaknummer: 200.351.648_o1

Wetsartikelen: